

פברואר 2002 • גיליון מיוחד

פאצ'ן

עיתון מרכז שניידר לרפואת ילדים בישראל

אירועי שנת העשור הגיעו לשיאם במסיבת העובדים הגדולה, שהוכיחה: לא רק שאפשר לסמוך עליכם, אנשי צוות שניידר – אפשר גם לשמוח איתכם!

דבר מנכ"ל הכללית

עובדות ועובדים יקרים,
במלאת עשר שנים למרכז שניידר לרפואת ילדים בישראל, אני מבקש לברך אתכם ביום חגכם, שהוא החג של כולנו - של צוות מרכז שניידר לאורך השנים, של שירותי בריאות כללית ושל מדינת ישראל. כי מרכז שניידר אינו "עוד" בית חולים אלא מוסד יחיד ומיוחד: מרכז שניידר יצר אמות מידה חדשות בתחום רפואת הילדים וההתייחסות לילד החולה, בקהל היעד שאליו הוא פונה, בהתמחותו הספציפית, ובעיקר - באווירה הטובה, בחום ובאהבה שהוא מרעיף על קהל לקוחותיו. אתם, צוות שניידר המסור, המקצועי והנאמן, ממחישים הלכה למעשה את תפיסת העולם של הכללית, הרואה בעובדים את המשאב החשוב ביותר. בפעילותכם היום-יומית אתם משקפים היטב ערכים שהכללית חרתה על דגלה - החל מחינוך לבריאות ועד ליישום הקידמה הרפואית. לא בכדי מהווה מרכז שניידר אבן שואבת לילדים מכל הארץ ומהמדינות השכנות.

הודות לחזונם של בני הזוג שניידר, הלן ז"ל וארונונג יבדל"א, הוקם מרכז מרשים בחיצוניותו ובתכניו, המהווה גשר לשלום, כובש מקום של כבוד בקהילה הבינלאומית ומהווה שגריר נאמן של הכללית ושל מדינת ישראל. בתקופה זו, של אי ודאות וקשיים כלכליים אובייקטיביים, רק עולה ומתחזקת חשיבותו של כל פרט למערכת. אני בטוח שכל אחד מכם ימשיך לעשות את המרב כדי שמרכז שניידר ימשיך להצדיק את המוניטין הרב שלו. אנו מצידנו נעשה כל מאמץ על מנת לאפשר המשך פיתוח וקידום המרכז.

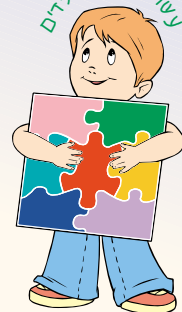
שלכם, בהערכה,

ד"ר יצחק פטרבורג

מנכ"ל שירותי בריאות כללית

דבר המערכת

עזר ברפואת ילדים

לכל אנשי מרכז שניידר, בהווה ובעבר, השלום והברכה,
הילד הזה, ששמו מרכז שניידר לרפואת ילדים בישראל, כבר בן 10, תאמינו או לא. והרי רבים מאיתנו זוכרים אותו עוד כשהיה רק בתכנון...
הטור הזה, כמו העיתון כולו, מוקדש בעיקר לכם, צוות שניידר, באהבה ובהוקרה. על הנתינה, על המקצועיות, על המסירות, על ההשקעה, על האכפתיות, על ההקרבה - על כל מה שעשיתם, הנכם עושים וגם תעשו בהמשך, כך כולנו מקווים, כדי שמרכז שניידר ימשיך להיות מה שהוא, ואפילו טוב יותר. שנת עשור היא הזדמנות טובה לעצור לרגע בתנופת הפעילות השוטפת, השגרתית, השוחקת; לסכם את מה שהיה ולהביט קדימה בתקווה. העיתון שלפניכם - שנערך ועוצב כגיליון מיוחד למזכרת - מנסה לעשות זאת, במסגרת מגבלות היריעה. ניסינו לשלב בו עבר, הווה ועתיד, חזון ומציאות, בני אדם וטכנולוגיות, תהליכים ואירועים - כל מה שמרכיב את הריקמה הייחודית הזאת, הנקראת "מרכז שניידר".
כמו בכל תקופת חיים, גם בעשר השנים הללו ידענו רגעי שמחה ועצב, אשר שזורים יחדיו בשגרת היום-יום שלנו בשניידר. העיתון שבידיכם משקף זאת, ולו רק בשני אירועים סמוכים בהתרחשותם, המסוקרים בדפים שלפניכם: מסיבת העובדים שלנו, בצד פטירתה של הלן שניידר ז"ל. כאן אנו מבקשים לשוב ולהביע את צער כולנו ואת תנחומינו לארונונג שניידר ולכל המשפחה. ולכולנו, קריאה נעימה ועשור שני מוצלח לא פחות!

המערכת

כתובת המערכת:

מרכז שניידר לרפואת ילדים בישראל,

רח' קפלן 14, פתח תקוה 49202

טל' 03-9253208 פקס 03-9253901

עורכת ומפיקה: ריבה שקד

חברי המערכת: פרופ' שי אשכנזי,

זיוה כספי, רונית ספיבק, שרה גרושקה,

רבקה גרוס, לאה וייסמן

כתיבה, עריכה ועיצוב: גריג רעיונות

פברואר 2002 • גיליון מיוחד

פאפא

עיתון מרכז שניידר לרפואת ילדים בישראל

מה בגיליון העשור

4 אחרי 20 שנה

ראיון עם פרופ' יהודה דנון, מקימו ומנהלו הראשון של מרכז שניידר, על כל מה שקדם להולדת המרכז

6 "ילד הוא ילד הוא ילד"

ראיון עם ד"ר איתמר שליט, המנהל היוצא, על מרכז שניידר בתפר שבין הווה ועתיד

8 הן שניידר ז"ל

מוגש בהוקרה למשפחת שניידר ולזכרה של הן ז"ל, ה"אמא" של המרכז

10 משאל המשאלות

משאל העובדים הגדול של מרכז שניידר, עם תחילת שנת 2002 והעשור השני למרכז

12 המסיבה הגדולה

החגיגה שלכם, בעיתון שלכם. תמונות למזכרת ממסיבת עובדי שניידר, 23.10.01

14 לתת, עם הנשמה ועם הלב

עמותת "ילדים שלנו" פועלת במסירות אין קץ למען ילדי שניידר - ומגשימה חלומות

15 אלבום העשור

ההיסטוריה המצולמת של מרכז שניידר: האישים, האירועים והרגעים הגדולים

23 אנשים טובים באמצע הדרך

MSI בארה"ב והמועצה הציבורית בישראל מרכזים את התרומות למרכז שניידר בארה"ב ובישראל

אבני דרך

● אוקטובר 1991... העברת

המכון לאנדוקרינולוגיה וסכרת ● נובמבר 1991...

טקס הפתיחה ● אפריל 1992... פתיחת המכון להתפתחות הילד,

פיסיותרפיה וריפוי בעיסוק ● ספטמבר 1992... השקת מרפאות החוץ ● אוקטובר 1992...

פתיחת המיון, טיפול נמרץ, רנטגן ומחלקות אשפוז א' וב' ● נובמבר 1992... המחלקה הכירורגית

והיחידה הנירורגית יוצאות לדרך ● ינואר 1993... נחנך מכון הלב ● פברואר 1993... פתיחת חדר

צנתורים ● מרס 1993... ניתוח ראשון; פתיחת המרכז החינוכי ● אפריל 1993... בית המרקחת נפתח

● מאי 1993... הפגייה עוברת מבילינסון; נפתחת היחידה לדיאטה ● יולי 1993... חנוכת המעבדות

אוגוסט 1993... המחלקה ההמטו-אונקולוגית יוצאת לדרך ● דצמבר 1993... פתיחת מחלקת אשפוז

ג' ● מאי 1994... ההדמיה קולטת MRI ● נובמבר 1994... מרפאות אף אוזן גרון נפתחות ● דצמבר

1994... פתיחת היחידה לטיפול נמרץ לב ● ינואר 1995... חדש: אשפוז יום כירורגי ● אפריל 1995...

המחלקה לבריאות הנפש נפתחת ● יולי 1995... E.E.G. ● דצמבר 1995... המרפאה האורולוגית מושקת

● ינואר 1996... יש גם דיאליזה ● מרס 1996... אשפוז יום נפתח ● אפריל 1996... אודיאולוגיה ● אוגוסט

1996... פגיית "השרון" מתאחדת עם פגיית שניידר ● דצמבר 1996... חונכים כירורגיה פלסטית...

אחרי 20 שנה

אין טעות בכותרת: מרכז שניידר מציין אומנם עשור ראשון, אבל להקמתו קדמו 20 שנה שבהן החזון הפך את-אט למציאות. לסקירה של תקופת ההריון הזאת פגשנו במנהל הראשון, פרופ' יהודה דנון, מי שמרכז שניידר הוא במידה רבה ה"בייבי" שלו. ראיון

מתי עלה לראשונה הרעיון של בית חולים לילדים בישראל?

את בילינסון. התלבטתי בין תפקיד אחר שהוצע לי, ניהול מחלקת הילדים בוולפסון. לבסוף הסכמתי להצעה בתנאי אחד: שיינתן לי להקים בית חולים לילדים בקמפוס בילינסון. קיבלתי אישור עקרוני בתנאי שאגייס בעצמי את הכספים. כמנהל בילינסון ישבתי עם צוות החטיבה הפדיאטרית וכל מנהלי המחלקות וגיבשנו תוכנית ראשונית שדיברה על מבנה של שלוש-ארבע קומות עם חדרי ניתוח נפרדים, מערכת הדמיה נפרדת ומבנה מרפאות שמוטמע בתוך בית החולים. שיערנו שהקמת הפרויקט תעלה 12 עד 20 מיליון דולר. באותם ימים קופ"ח רכשה את מגרשי מושב תל נטע - 12 משקים חקלאיים ברח' קפלן בפתח תקוה. השטח יועד להקמת בניין למחקר, בית חולים לילדים, וגם מעבדה מרכזית ומועדון ספורט לעובדי קופ"ח - פרויקט שלא מומש מעולם.

כיצד החל איסוף הכספים לפרויקט?

בכל השנים קופ"ח לא היתה חופשיה לאסוף תרומות בחו"ל, שכן כל הכספים נאספו במרכז במסגרת מגבית ההסתדרות. הקופה זכתה תמיד בנתח קטן מאוד מה"עוגה" הזאת. פרופ' דורון, שניסה להשתחרר מהכבלים הללו, הצליח לקבל את אישור מזכ"ל ההסתדרות ישראל קיסר, להקים גוף מגביתי שיפעל בארה"ב ובקנדה וייועד לאיסוף כספים למערכת הבריאות של הכללית. כך הוקם ב-1982 בארץ וב-1983 בארה"ב גוף שנקרא MEREPHDI, כעמותה ללא רווח למטרות גיוס כספים. ב-1984, לאחר הצגת התוכנית של בית חולים לילדים, ניתן ל-MEREPHDI אישור להוסיף את הנושא הזה לרשימת המטלות שלו, ואנשיו החלו בגיוס הכספים.

אתה זוכר מהיכן הגיעה התרומה הראשונה?

בוודאי: תרומה ראשונה שיועדה לבית חולים לילדים בישראל הגיעה מהקהילה היהודית בוויניפג שבקנדה - המחאה של 5,000 דולר להקמת בית מרקחת בתוך בית החולים לילדים. כנראה שהיה שם ציבור של רוקחים יהודים, שהרעיון קסם להם... בהמשך היו עוד מספר תרומות קטנות, אבל המרחק לסכום הנדרש היה עדיין רב.

באיזה שלב נכנסה משפחת שניידר לתמונה?

ב-1983 הוזמנתי לפתיחת בית החולים לילדים שניידר בלונג איילנד. מצאנו שארווינג שניידר הוא תורם פוטנציאלי גם עבורנו, ויצרנו קשר עימו דרך טדי קולק. ב-1984 התקיימה פגישה ראשונה עם הלן וארווינג במלון המלך דוד. בפגישה נכחו פרופ' דורון, שר הבריאות מוטה גור ז"ל, אביבה רון, אורי בר נר ואנוכי. אחרי שהצגנו את התוכנית, שאל מר שניידר: "מה הייתם עושים לו הייתם מקבלים עוד שניים-שלושה מיליון דולר מעבר לתקציב שלכם?" עניתי שבמקרה כזה הייתי משקיע בציוד טוב לשיפור השירות לילדים. שניידר אמר שהרעיון נראה לו, אבל אין לו מושג אם ישראל זקוקה אכן לבית חולים לילדים, האם זהו ההיקף הנדרש, ואם פתח תקוה היא המיקום המתאים. הוא הביע נכונות לממן משלחת

פרופ' דנון עם מוטה גור ז"ל, שר הבריאות דאז; מנהלת הסיעוד, איה גרינפלד, ואורי בר נר

ישראל היתה בפיגור של דור שלם בפדיאטריה. לעומת מבוגרים, לילדים אין 'לובי', למרות האטרקטיביות המקצועית שבריפויים.

באיזה שלב דבק בך ה"חידק" הזה?

בתקופת ההתמחות שלי בארה"ב גיליתי שגם בבית החולים הכללי שבו עבדתי, מחלקות הילדים סובלות מאותן בעיות; זאת לעומת בתי חולים לילדים בלוס אנג'לס ופילדלפיה, שבהם סיפקו לילד סביבה מתאימה וטיפול נכון על ידי אנשי מקצוע העוסקים אך ורק בילדים. נוכחתי שהדרך היחידה להבטיח טיפול איכותי בילדים הינה הקמת מוסד אשפוז ייחודי, המוקדש אך ורק להם ויכול לספק את כל צורכי הילד החולה ומשפחתו. כשהייתי סגן מנהל בילינסון ומנהל מחלקת ילדים הרעיון לא עזב אותי, אבל הנסיבות הכלכליות של קופת חולים ומערכת הבריאות לא איפשרו אפילו לחלום על מימושו.

אז איך בכל זאת התחיל הכל?

ב-1982, כאשר הייתי בשנת שבתון בבית החולים אלברט אינסטיטיון בניו יורק, פנה אלי פרופ' דורון, מנכ"ל הכללית דאז, והציע לי לנהל

27.10.92 – פרופ' דנון נואם במעמד הפתיחה הרשמית של המרכז

הנחישות של משפחת שניידר. מר שניידר תרם בתחילה 10 מיליון דולר, וכן ערב להלוואה שלקח וסמ להשלמת התקציב. בכל שלב שבו הארגון לא הצליח לעמוד בפרעון ההלוואה, משפחת שניידר פרעה את החובות.

עד כמה היתה משפחת שניידר מעורבת בהקמה?

מר שניידר עצמו היה מעורב בכל פרט למן ההתחלה. מרגע אישור התוכנית הוא מינה מפקח מטעמו שפיקח על אגף הבנייה של מרכז קופ"ח. אבל שניידר לא הסתפק בכך ושלא ארצה גם מפקח אמריקני שהעביר לו דיווחים יומיים כיצד מתקדמת התוכנית. פעם-פעמיים בחודש היה הזוג שניידר נוחת בארץ לסוף שבוע ונכנס לעומק העניינים, ממש לפרטי פרטים. כל משפחת שניידר היתה שותפה, גם הבנות, ובמיוחד לין, אדריכלית במקצועה. הן שניידר ז"ל ליוותה את ארווינג בכל ביקוריו בארץ והיתה הרוח החיה בשלבי הסיום, בבחירת החומרים והצבעים ובהקמת ארגון המתנדבים "ילדים שלנו".

במה לדעתך תרם מרכז שניידר לפדיאטריה בישראל?

מקצועית, בפיתוח תת-המקצועות הפדיאטריים. כבר בסוף שנות ה-80 הוכרה כירורגיה פדיאטרית כמקצוע נפרד עם תת-מקצועות בכל התחומים. אחריה באו הרדמה והדמיה. גם בתחומים שעדיין לא הוכרו דה פקטו בחוק, הרי שבפועל קיימים מומחים בתחומים אלו שעוסקים כמעט אך ורק בילדים. זה יצר התמקצעות גדולה. בכלל, המרכז שינה את ההתייחסות לרפואת ילדים בארץ ומאז הקמתו ניסו שני ארגונים נוספים להקים בית חולים לילדים: הדסה ירושלים ואיכילוב תל אביב. אבל תפיסת העולם של בית חולים עצמאי לילדים, עם כל השירותים תחת קורת גג אחת, לא יושמה בשום מקום אחר בארץ. מה שכן, בכל הארץ מקימים ומשדרגים מחלקות ילדים בעקבות הרף שמרכז שניידר הציב.

לסיכום, מהו לדעתך סוד ההצלחה של המרכז?

המרכז ענה על צורך אמיתי והשתלב במגמה עולמית של התמקצעות בתי חולים. אבל ההצלחה נובעת קודם כל מרוח החלוציות, מאיכות כוח האדם שהתגבש סביב בית החולים, מרמת הביצוע של כל הפרטים הפנימיים ומארגון המתנדבים שהתגבש סביב המרכז, בראשותה של הן שניידר ז"ל. כל אלו יצרו שילוב מנצח בין איכות רפואית גבוהה לבין סביבה מיוחדת לילדים, ובזה אני רואה את עיקר כוחו של המרכז.

שתורכב ממתכנן שירותי בריאות, רופא ומומחה מתחום הבנייה. אם המלצותיה יהיו חיוביות, הוא מוכן, כך אמר, לתרום "סכום של שבע ספרות". שלושת חברי הוועדה שהו בארץ שבועיים בתחילת 1985 ונפגשו עם 22 מנהלי מחלקות ילדים, עם כל מנהלי בתי החולים הציבוריים במדינת ישראל, כל אחד במעוזו, ועם גורמי משרד הבריאות, קופ"ח והדסה. הם עשו עבודה יסודית ובסופו של דבר הן ארווינג שניידר תרמו סכום של שמונה ספרות!

כיצד התקבלה החלטת הוועדה?

חלק גדול מהגורמים שהוועדה פגשה בהם התייחסו לחזון כאל חלומות באוויר. שניים התייחסו ברצינות: בהדסה ירושלים ניסו לשכנע את הוועדה להקים בתרומה מרכז לטיפול בחולי סרטן בהר הצופים, ובתל השומר ביקשו להקים את הפרויקט בתחומם. לבסוף, הוועדה התרשמה מההיערכות של בילינסון ומהמרכזיות של קופ"ח בתחום הבריאות בארץ והמליצה להקים בית חולים לילדים בפתח תקוה - בתנאי שישתתף האזור כולו ויהווה גשר לשלום. דובר על מבנה בשטח של כ-20 אלף מ"ר, יותר מהתוכנית שלנו שנקבה בשטח נדרש של 12 אלף מ"ר והרבה פחות ממה שיש היום בשניידר - 35 אלף מ"ר. בחוזה המקורי שנחתם דרש מר שניידר התחייבות של קופ"ח להרצה שוטפת של בית החולים ולמתן שירותי פיקוח ותשתית. להסכם שנחתם היה שותף ארגון וסמ, שקם בניו יורק ומיזג לתוכו את MEREPH לציור איסוף הכספים לפרויקט. עיקר הפעילות עברה מישראל לארה"ב. כמו כן הוקמו סניפים באירופה, בדרום אפריקה ובהונג קונג. הפרויקט יצא לדרך.

מי קיבל את עבודת התכנון?

מרווין בוסטין, שהתמחה בתכנון בתי חולים לילדים, היה המתכנן, והאדריכל היה ג'רי סוויצר. הם עבדו מול משרד אדריכלים שרון, שטיפל בכל תכנון קמפוס בילינסון. הם מיפו את הדרישות, כל מנהל מחלקה אישר את החלק "שלו" בתוכנית ולבסוף אישרנו תוכנית ראשונית לבניין בן שבע קומות, כאשר בכל קומה יהיו מרפאות ושירותי מחלקה צמודים; במרכז כל קומה "רחוב" ראשי, המפריד את הקומה לשני אגפים מרכזיים; בכל קומה שתי מחלקות אשפוז ושירותי מרפאה לפי הצורך. שלטונות הג"א חייבו עדיין מקלט תת קרקעי, כך שהוחלט כי שתי קומות יהיו תת-קרקעיות. התכנון ארך כשלוש שנים ובאפריל 1987 הונחה אבן הפינה.

ואתה ממשיך כל העת להיות צמוד לפרויקט?

כן, ולא רק אני. כמה מ"דור המייסדים", ביניהם איה גרינפלד, מרים פרדיס, פרופ' מנחם ניצן ז"ל, ד"ר אליהו וילונסקי ואחרים ליוו את הפרויקט מראשיתו. בסוף 1986 סיימתי את תפקידי כמנכ"ל בילינסון והתמניתי לקצין רפואה ראשי בצה"ל, אולם התחייבתי כלפי משפחת שניידר שאמשיך ללוות את הפרויקט. הגעתי במדים לטקס הנחת אבן הפינה ואני זוכר בור ענקי, עדיין ללא רשיון בנייה, כשצריך עוד לשנות את ייעוד האדמה. כל קומה קיבלה רשיון בנייה נפרד ולא פעם היה לי ספק אם נגיע כך לשש קומות ואם הכסף יספיק. סימני השאלה היו עדיין רבים. אגב, במרכז מגרש החניה של שניידר קיימת עד היום באר שהתחייבו לא לסגור אותה, שמא ביום מן הימים ירצו להחזיר את הקרקע לשימוש חקלאי...

מתי היה לך ברור ששום כוח שבעולם לא יעצור את הפרויקט?

בסוף 1987, כאשר הגענו לקומה השלישית והתקבל סוף סוף רשיון להשלמת כל המבנה, היה ברור שהפרויקט ממריא. גם אז היו מסביב ספקנים רבים, אבל לי היתה הזכות לראות מקרוב את

"ילד הוא ילד הוא ילד"

ד"ר איתמר שליט, שניהל את שניידר בשנים 1997 – 2001, משוחח איתנו על החזון, על יישומו בשנים האחרונות ועל העתיד שממתין בפתח. מרכז שניידר בין עשור לעשור

האם החזון שעמד בבסיס הקמת מרכז שניידר אכן התממש במלואו?

החזון היה להקים בית חולים לילדים - ואכן חזון זה התממש במידה רבה מאוד, אך כמו בכל חזון השאיפות והמטרות מתעדכנות כל העת. האבולוציה הזאת מחייבת מבט לעתיד, תוך התמודדות עם האתגרים שהרפואה, המדע והחברה מציבים בפנינו.

תן לנו כמה דוגמאות להמשך מימוש החזון.

מדובר בטווח נרחב ביותר של פעילות - החל מפרויקטים מול הקהילה שעלינו לממש ועד להתקדמות במחשוב ובטכנולוגיות. בכלל, אין ספק שעולם הרפואה הולך ונעשה מתוחכם יותר ויותר. לדעתי, אחת המשימות המרכזיות שלנו היא הקמתם של מרכזי מצוינות להתמחות רב-תחומית. מתוך עיסוקנו בתת-התמחויות שונות נוצרה יכולת רב-תחומית בנושאים החופפים ומשלימים זה את זה, תוך שילוב אנשי מקצוע רבים העובדים במשותף. לפחות בשלושה נושאים מרכזיים אנו זקוקים למכונים רב-תחומיים, המשלבים מחקר ועבודה קלינית: גנטיקה, חקר מדעי המוח ואונקולוגיה.

מדוע דווקא בתחומים הללו?

גנטיקה, מהווייתה הבסיסית, שייכת לרפואת ילדים, כי אנו עוסקים בבעיות מולדות. נפתחת פה אפשרות לגדל משחר הילדות בני אדם בריאים יותר. התפתחות המוח מתרחשת בגיל צעיר מאוד וחייבים להתחיל בטיפול מוקדם כדי להצליח, הן בניורולוגיה והן בפסיכיאטריה. באונקולוגיה הפדיאטרית יש הרבה נושאים ייחודיים, סוגי מחלות שונים וצורך בגישות חדשניות. את שלושת התחומים הללו אני רואה כתחומי חזון, שחשוב להמשיך בהם את פריצת הדרך. לצידם יש עוד תחומים רבים שבהם התקדמנו מאוד ושחשוב להתמיד בקידומם, כגון מחלות לב וריאה, השתלות כבד, טיפול בסוכרת ועוד. אנו עושים הרבה - ויש עוד הרבה מה לעשות.

בתקופת כהונתך כמנהל המרכז התפתח מאוד תחום המחקר. האם זהו יעד שהוגדר על ידך?

תחום המחקר היה אחד מכמה נושאים, שראיתי חשיבות רבה בפיתוחם. כתפיסה, חשבתי שנוכל יהיה לקדם מחקר במקום מיוחד כשלנו. אני מאמין שמחקר אינו רק זכות אלא גם חובה. נאמר, שאנו מחליטים לבחון הכנסת חיסון חדש לילדים לשגרת החיסונים. יש מחקרים מארה"ב, שמראים נתונים מקומיים שם. האם יהיה זה נכון להסתמך עליהם ורק עליהם? הרי הגיאוגרפיה שונה, הגנטיקה אחרת - יש כל כך הרבה נקודות שוני. המסקנה היא שחובה לקיים מחקר מקומי - לא כל שכן בבית חולים כמו שניידר, הניצב בקידמת הרפואה. ישראל, למשל, היתה המדינה הראשונה בעולם שנתנה חיסון לתינוקות נגד הפטיטיס A. זה מחייב מחקר

מקומי. ובכלל, למרכז רפואי המטפל בכזאת מסה קריטית, מחקר משלו אינו מהווה פריבילגיה אלא כורח המציאות. לכן אנו תומכים במענקי מחקר, עושים מאמץ לגייס אנשים עם קרדיט אקדמי ומקדמים אנשים על בסיס מחקר.

מר שניידר התנה בזמנו את הפרויקט בהיותו של המרכז בינלאומי ופתחו לילדי האזור כולו. האם מכאן נובע הפיתוח המואץ של הקשרים הבינלאומיים?

לשמחתנו, נפח הפעילות המקומי מצדיק כיום לחלוטין את הקמת מרכז שניידר, אולם התפיסה הבינלאומית מושרשת היטב במרכז שניידר, ולא רק בשל החזון אלא בשל אופי הגשמתו. ראשית, שערי המרכז אכן פתוחים בפני ילדי האזור כולו - הרשות הפלסטינית, ירדן ועוד. אבל הבינלאומיות היא פועל יוצא של המציאות. מכיוון שאנו עובדים על בסיס מודל יחיד במינו בארץ, אנו שואפים לאמץ את המודלים של המרכזים הטובים ביותר בעולם. י"ל, סטנפורד, בוסטון, בית חולים שניידר בניו יורק, בית החולים לילדים בטורונטו - עם כל אלה רבים אחרים נוצרו קשרי עבודה הדוקים: מחקרים משותפים, השתלמויות, כנסים, שיתוף ידע בין מומחים. בכל רגע נתון יש רופאים שלנו במרכזים הגדולים בעולם. במקביל, נוצרו קשרים עם עמיתים בעולם המתפתח. אנו מיישמים במידה רבה את המושג 'אור לגויים' וחולקים את הידע שלנו עם אלו הזקוקים לו כדי להתקדם. נוצר קשר אסטרטגי ארוך טווח, בעזרת "משב" שבמשרד החוץ ובשיתוף עם פרויקט 'הופ' האמריקני עם בתי חולים לילדים בסין, טורקיה, פולין, ירדן ועוד. אנו שולחים כל שנה משלחות ללמוד, להנחות ולנתח, ותורמים בכך רבות לשינוי התפיסה של טיפול בילדים במדינות המתפתחות. בדרך זו אנו חוסכים לילדים שם לא מעט סבל מיותר. כל מי שנסע לסין מדווח שזו חווית חיים, היכולת לשנות אמות מידה במקום חדש. במדינה ענקית כזאת, כל שינוי משליך על מיליונים רבים של ילדים.

בשנים האחרונות המרכז נפתח לקהילה באופן מואץ מתמיד. מהיכן זה נובע?

תפיסת עולם קהילתית היא נושא נוסף שמצאתי לנכון להמשיך ולקדם כמנהל המרכז. אנו לא יושבים במגדל שן - מגיעים לכאן ילדים מהקהילה כולה, מכל מקום, מכל מגזר, מכל דת. הדבר יוצר חיבור טבעי וחזק ביותר בינינו לבין הקהילה. הקשר עם הקהילה משרת היטב את תפיסת הרפואה המונעת, שאני מאמין בה בכל ליבי. ברוח זו פועלים 'בטרם' למניעת היפגעות בקרב ילדים, וכן פרויקטים שונים בקהילה לחינוך והטמעה של רפואה מונעת. המעורבות בקהילה נובעת מקהל היעד הייחודי שלנו. ילד הוא לא רק פציינט - ילד זה משפחה, בית ספר, מורים וחברים. כשמגיע אלינו ילד עם בעיה אונקולוגית, למשל, אנו שולחים לבית הספר שלו צוות הכולל אחות, מורה שלנו ועובדת סוציאלית. הם נפגשים עם המנהלת, המחנכת והתלמידים, מסבירים להם על מחלת הילד, שאולי ישמין ואולי יקריח, אולי יעדר זמן מה, מבהירים שזה לא

וזה מה שהוביל להתמקצעות בפדיאטריה?

בהחלט. במרכז כמו שניידר קיימת מסה גדולה של פעילות וזה מוביל בהכרח להתמקצעות. פרופ' מטות זיהה כבר בראשית הדרך שיש תת-מקצועות ברפואת ילדים וצריך לפתחם במסגרת מכונים. הוא יצר מוקדי מצוינות מתפתחים, שכבר בשנות ה-80 היוו אבני יסוד מוצקות למצוינות הקלינית, הרפואית והמחקרית של המרכז. כתוצאה מכך יש מכונים מקצועיים עם כמה וכמה מומחים לכל תת-מקצוע, כגון מכון לאונקולוגיה ומכון גדול לאנדוקרינולוגיה וסוכרת, מכון לב גדול עם שישה מומחים - כאשר במחלקת ילדים גדולה יש לרוב רק מומחה אחד כזה; כפועל יוצא אנו מגלים שכ-60 עד 70 אחוז מניתוחי הלב בילדים בארץ מתבצעים כאן - בקיצור, נוצרה מסה קריטית של מצוינות, הרבה מעבר לחזון ולציפיות.

ואז נוצר סטנדרט חדש, המשפיע על התחום כולו...

נכון. והאיכות הזו שגעה קדימה במכפלות לא נותרת רק בגבולות המרכז אלא "מושכת" את כולם למעלה. המקום היפהפה הזה, עם תפיסת העולם המלווה אותו, הצליח "להדביק" את כל בתי החולים בארץ. כולם העלו את הרף בזכות שניידר וכמעט כל בית חולים גדול מצוי עתה בשלב כלשהו של שיפוץ וחינוש מחלקות הילדים. הגישה שלנו, האומרת ש"ילד הוא ילד" הוא ילד, התפשטה לשמחתנו בכל המרכזים.

איך תסכם את העשור מבחינת הקידמה ברפואת הילדים?

בעשר השנים הללו חלו תמורות גדולות, בשיטות, בתהליכים,

בידע, בגישה - כמעט בכל תחום בפדיאטריה. קח, למשל, את נושא ההדמיה, שממש שינה פנים. או נושא האונקולוגיה שהתקדם רבות. קיים גם הנושא של תמיכה משפחתית, שצעד צעד גדול קדימה. בכלל, כמות הידע כיום עצומה והנגישות אליו גבוהה מתמיד. הורה יכול לשבת בבית ולראות איך מכינים ילד לצינתור. ילדים באונקולוגיה מקבלים את כל הידע על גבי סי.די. העולם משתנה, הצרכן משתנה ואנחנו משתנים ביחד איתם. ילדים רוצים לקבל יותר פרטים; הורים שואלים יותר ויודעים יותר. הרופא כבר אינו "אלוהים" כמו פעם, אלא יועץ מקצועי ומתווך ידע.

לסיכום, תן לנו "טיפ" אחד, לאן מוביל אותנו העתיד?

אחד מהכיוונים העתידיים הוא Home-therapy. משמעות הדבר, שמצלמת וידאו תותקן מעל למחשב האישי ותאפשר לילד ולהורה לדבר מהבית עם הרופא. כמעט לכל דבר יש חיישנים, המאפשרים רפואה מרחוק וביצוע בדיקות ומעקב מהבית. אנו בפתח עידן ה-Tele medicine, שביא עימו שינוי מהותי בצורת הטיפול בילדים, ואנו בהחלט נערכים לכך.

מדבק וכדומה. משתפים את הקהילה המקיפה את הילד, דואגים שתהיה סובלנית ותומכת, ונלחמים בבערות ובדעות הקדומות. הפעילות הזאת תורמת המון לילד המטופל.

מה עוד חדש בתחום המעורבות הקהילתית?

למשל, נושא של מעקב אחר תינוקות שנולדו פגים. ילדים אלה נושאים בחלקם בעיות התפתחות ובעיות פסיכולוגיות שונות. אנו יודעים, כי ככל שנאתר את הבעיות מוקדם, כך ייטב. לכן יזמנו הקמה של מרכזי מעקב לאיתור והתערבות מוקדמת, במקומות שאליהם מגיעים הילדים באופן טבעי, כגון מתנ"סים. במקומות יישוב במגזר הערבי אנו מניעים פעילות הסברתית בנושא נישואי קרובים ובדיקות גנטיות. ברחבי הארץ אנו שולחים יותר ויותר רופאים שלנו למרפאות הקהילתיות. במהלך השנה החולפת יצאנו במסע הסברה ארצי למניעת תאונות תחת הכותרת "בואו נשמור טוב יותר על הילדים שלנו". זהו נושא מרכזי עבורנו: לשפר מעקב, לאתר בעיות, למנוע פגיעות ומחלות. מדובר בתפיסה מתקדמת של רפואה מונעת עם הפנים לקהילה ובשיתוף הקהילה.

מהו לדעתך השינוי העיקרי, שמרכז שניידר הביא לרפואת הילדים בארץ?

הקמתו של מרכז שניידר חיידה את מהות ההבדל בין מחלקות ילדים בבית חולים כללי לבין בית חולים לילדים, שכל מנהליו ועובדיו קמים מדי בוקר רק כדי לתת מענה לרפואת ילדים. הייתי מנהל בית חולים כרמל, ואני יכול להעיד שהפדיאטריה לא זכתה בהכרח לדגש מיוחד. זהו, פחות או יותר, המצב בכל בתי החולים בארץ.

עם כל הרצון הטוב לקיים מחלקות ילדים טובות, כך זה נראה כשמחלקת הילדים היא אחת מני רבות. פה בשניידר, כל תפיסת העולם של הצוות שונה. אנו ערוכים במאת האחוזים לקראת הילדים וכל משאב מופנה רק עבורם. החזות החיצונית משקפת את הגישה הזאת: המון מחשבה שיהיה נעים, צבעוני, מסביר פנים; מקום שיאפשר לילדים להיות ילדים ולא רק ילדים חולים.

איזו משמעות יש לצוות האנושי שהתגבש כאן?

משמעות עצומה. מדובר באנשים מיוחדים, שלא לחינם בחרו לעבוד במקום המוקדש כולו לילדים. זהו נוף אנושי קצת שונה. למנהל בית חולים רגיל אין, כך אני מניח, דובי על המדף... היה כאן גרעין נכון של אנשי מקצוע שהתפתח היטב. פרופ' דנון, המנהל הראשון של מרכז שניידר, החליט לפתח תחומים ושלה אנשים לחו"ל. הדברים נעשו נכון מההתחלה: טיפוח הון אנושי טוב מאוד, עידוד למצוינות ולהתמחות, אקדמיזציה שמשכה לכאן אנשים צעירים ואיכותיים המבקשים להתקדם. נוצר תהליך של מצוינות המניע את עצמו.

ד"ר שליט מלווה את הילן שניידר ז"ל ואת הילארי קלינטון בביקור בשניידר

הלן שניידר ז"ל: לעד תהיי עימנו

"האם הגדולה" של מרכז שניידר הלכה לעולמה, אבל טביעות אצבעותיה ייוותרו לעד בבניין המרשים ובאווירה החמה שהוא משרה על באיו – ורוחה, רוח הנתינה, הנדיבות ואצילות הלב, תמשיך לשרות בין כותלי המרכז ולשאת בריאות ואהבה אל ילדים רבים

הלן שניידר חלקה, יחד עם בעלה ארוינג, חלום משותף: להקים מרכז רפואי בישראל, המוקדש כולו לצרכיהם המיוחדים של ילדים. כך הוקם ב-1991 מרכז שניידר לרפואת ילדים, בזכות תרומתם הנדיבה של בני הזוג - וזו, ראוי לומר, לא הסתכמה רק בהשקעה הכספית. בשלבי ההקמה של המרכז ולאורך עשר שנות פעילותו היתה הלן ז"ל מעורבת בפעילות ברמה ביצועית ורגשית יוצאת דופן. בדרכה המיוחדת ובפעילותה השקטה והדינמית, שהתנהלה בחלקה מאחורי הקלעים, היא תרמה רבות למרכז ולילדים המאושפזים בו.

החוש האסתטי שלה, טעמה המשובח ורגישותה לצורכי הילדים הפכו לחלק אינטגרלי מנוף בית החולים. היא הגתה ויסדה את עמותת המתנדבים "ילדים שלנו", הפועלת למען הילדים המטופלים במרכז שניידר, כיהנה כנשיאת העמותה, והיתה לא רק ידידה מסורה ובת בית אלא "האם הגדולה", שרוחה שורה ותמשיך לשרות על כולנו.

אין ספק: מרכז שניידר לא יכול היה להיות מרכז רפואי רב מוניטין ובעל שם, ללא פועלה של הלן שניידר. בכל שלבי התכנון וההקמה היוותה דמות מפתח, זו הדואגת לניואנסים,

לנפש הילד, לרגישויות האנושיות, לרקמת כל הפרטים החשובים יחדיו.

כל מי שהכיר את הלן כיבד והעריך את השלווה שלה, מחד גיסא, ואת פעלתנותה הרבה, מאידך גיסא; את אומץ הלב שלה, את ליבה החם ונדיבותה, את אצילותה הרבה ואת שאיפתה הבלתי מתפשרת לאיכות ולמצוינות - תכונות שחברו ליצירת דמות מופת במלוא מובן המילה, אשר השפיעה רבות על מרכז שניידר.

בשבת 8.12.01, בעיר ניו יורק, הלכה הלן לעולמה אחרי מחלה קשה, והיא בת 80.

צוות מרכז שניידר כולו, כמו רבים בקהילה הישראלית, מבכה את לכתה. אנו שולחים מכאן את תנחומינו לארווינג, לבנות, לנכדים ולכל בני המשפחה. הלן תהיה בליבנו לעד.

רגע אחד למזכרת

הלן שניידר ז"ל ליוותה את מרכז שניידר מאז יציאתו לאוויר העולם, בדאגה ובאהבה של אם. לפניכם רגע אחד מני רבים, טקס השקת חדר הניתוח בנובמבר 1992. הלן גזרה את הסרט בנוכחות בעלה ארוינג (מימין), ד"ר אליהו וילונסקי, סגן מנהל בית החולים (שני מימין), נילי זליקובסקי, אחות אחראית חדרי ניתוח (משמאל) ואורחים נוספים.

בעשר אצבעות – ובלב חם

יחס מיוחד לילדים. ארווינג שניידר עם פרופ' דנון וילדה מילדי המרכז

במעשים את מחשבותיו ואת רגשותיו. במשך שנים רבות היה חבר הנהלת הסוכנות היהודית ועד היום הינו אחד מגדולי התורמים למגבית היהודית המאוחדת (JNS). יחסו החם והרגשי לישראל מצא ביטוי הולם בהקמת מרכז שניידר לרפואת ילדים.

בפרויקט הקמת מרכז שניידר בישראל, היו בני הזוג שניידר מעורבים בכל פרט, למן ההתחלה. מדי בוקר, כאשר הקיץ ארווינג משנתו בניו יורק, המתין לו דיווח עדכני מנציגיו בישראל על התקדמות הפרויקט. את ביקוריהם התכופים בארץ הקדישו בני הזוג להתעמקות בפרטי התוכנית והביצוע. טעמה הטוב של הלן ז"ל ושאירתה הבלתי מתפשרת לאיכות השפיעו רבות על עיצובו המרשים של המרכז.

היא בחרה את הצבעים, את חומרי הגימור, את מרכיבי העיצוב הפנימי. משפחת שניידר כולה היתה שותפה פעילה בהקמת המרכז, בכלל זה הבנות לין ומינדי. לא יאה זה מוגזם לומר, שאת פרויקט הקמת מרכז שניידר ראו בני הזוג כמפעל חיים בעל משמעות רגשית עמוקה. הם טיפחו את הפרויקט כמו הורים המטפחים את ילדם - עם תשומת לב, נתינה ואהבה אין קץ - והתוצאה מדברת בעד עצמה.

הלן וארווינג שניידר עם אנשי MDI - ארנולד פורסטר (מימין) ואורי בר נר

ארווינג שניידר וידידו ותיק - טדי קולק

ארווינג שניידר, כמו רעייתו המנוחה הלן, לא גדל כשכפית זהב בפיו - וכאשר היה לו, ידע לתת וברוחב יד. הלב החם של הזוג שניידר הצמיח בתי חולים לילדים ומרפאות קהילתיות בארה"ב ובישראל, שהעניקו לילדים רבים את המתנה הגדולה מכל: בריאות

סיפורם של הזוג שניידר יכול להיות מופת ודוגמה, ולא רק בשל תרומתם העצומה להקמת מרכז שניידר לרפואת ילדים. זהו סיפור על אנשים שהשכילו לבנות יחדיו ובמו ידיהם הצלחה כלכלית,

משפחה לתפארת ומערכת יוצאת דופן של נתינה למטרות נעלות. ארווינג שניידר נולד ב-1919 בניו יורק למשפחה שהיגרה מאוקראינה. למשפחתו היתה חנות דגים, שסיפקה פרנסה בצמצום. ארווינג למד בסיטי קולג', התגייס לצבא כקצין בחיל האוויר האמריקני, ולאחר שחרורו החל לעבוד בהובלת כביסה בניו יורק. הוא הכיר את הלן, השניים נישאו והקימו משפחה. באמצע שנות ה-40 הצטרף ארווינג לחברת נדל"ן והפך עם הזמן לשותף ומנהל עסקים של משפחת הלמסלי, בעלת החברה, שעסקה בפיתוח נדל"ן בניו יורק. במקביל לעסקיו שהלכו והתפתחו, הוא השקיע עצמו בפעילות ציבורית עניפה. הוא היה פעיל במערכת הבריאות של ניו יורק וחבר מועצת המנהלים של בית החולים מימונידיס בברוקלין, אבל מעורבותו

לא היתה עמוקה בתחום הבריאות עד שהצטרף לבית החולים בלוג אילנד כחבר מועצת המנהלים, השקיע בהקמת בית החולים לילדים בניו יורק ונכנס לעובי הקורה בנושא בתי חולים לילדים. ארווינג שניידר היה מאז ומתמיד יהודי חם וציוני נלהב אשר ביטא

משאל השאלות

מהו שניידר עבורך? מה ברצונך לאחל לשניידר עם תחילת העשור השני? איך לדעתך יראה המרכז בעוד 10 שנים? עם שלוש השאלות האלו "נחתנו" באופן אקראי על 13 עובדים בשניידר, מכל התחומים והמקצועות. ואלו התוצאות

ד"ר סילבנה פניג מנהלת אשפוז ד' (היחידה לטיפול במצבי משבר).
חמש שנים בשניידר.

מהו שניידר עבורך? "מקום עבודה אידיאלי. בגלל עבודת הצוות, בגלל המקצועיות, מערכת היחסים בין המחלקות השונות".
איחול לעשור השני: "שנקבל, כל העובדים, יותר הערכה על העבודה המאוד טובה שעושים פה כולם".

10 שנים קדימה: "חלקה של הפסיכיאטריה רק יגדל בתוך נפח הפעילות הכולל, בלי סטיגמות ועם הערכה לחשיבות תחום זה ברפואת הילדים".

רחל גודינגר אחות אחראית במחלקה הכירורגית. בשניידר מאז הקמתו.
מהו שניידר עבורך? "הדבר הכי קרוב להגדרה

של בית. אני כאן יותר מאשר עם הילדים שלי".
איחול לעשור השני: "שנגדל ונתפתח, שתהיה יחידת טראומה, ושנשרת את כל ילדי ישראל".
10 שנים קדימה: "צוות גדול יותר; שתי קומות נוספות; ומבחינת מחשוב ניכנס לאלף השלישי".

נעמי דובקין מזכירת מנהל המחלקה ההמטו-אונקולוגית. בשניידר: מהרגע הראשון.

מהו שניידר עבורך? "קודם כל, טיפול טוב בילדים. גם מקום עבודה טוב וגם חברה אנושית איכותית".
איחול לעשור השני: "שהיו תקציבים ומשאבים להמשך פיתוח".
10 שנים קדימה: "החולה ייכנס לרופא בלי בתור, כשתשובות המעבדה כבר על הצג. והלוואי שגם יבראו ככה, באון-ליין..."

ד"ר גילת לבני רופאה בכירה בילדים א'. בשניידר: מההתחלה.
מהו שניידר עבורך? "מקום שאני מאוד

אוהבת לעבוד בו, עם אווירת צוות ייחודית ונעים יותר לעבודה מכל מחלקת ילדים רגילה. מקצועית, זה מקום מאתגר עם יותר מקרים מורכבים".
איחול לעשור השני: "שתיפתח עוד מחלקת ילדים, ושבסך הכל תישאר אותה אווירה טובה".
10 שנים קדימה: "מכשור משופר, רשת תקשורת מחשבים בין כל המחלקות והמעבדות, עוד כוח אדם - בעיקר אחיות, ויותר זמן ללימוד מתמחים".

ד"ר ירמיהו שטיין מנהל יחידת השתלות מח עצם. שמונה וחצי שנים במחלקה האונקולוגית.

מהו שניידר עבורך? "מקום שתענוג להגיע אליו כל יום. צוות של אנשי מקצוע ברמה בינלאומית. אם ילד חולה, לפחות שזה יהיה כאן, באיכות וברמה של חמישה כוכבים".
איחול לעשור השני: "למרות המגבלה התקציבית, לשאוף לשלמות ולשמור על איכות".
10 שנים קדימה: "מרפאות החוץ ישתלטו על האשפוזים. נעשה השתלות מח עצם לילדים בבית. הם יקבלו טיפולים מהונדסים גנטית ללא תרופות ובלי תופעות לוואי, לא יתקרחו ולא יקאאו".

רות יוסף מנהלת מטבח. כמעט עשר שנים בשניידר.

מהו שניידר עבורך? "לתת - וכמה שאפשר יותר. זמן, כוח, אהבה. כאן לא חושבים הרבה: נותנים".
איחול לעשור השני: "אני רוצה לאחל למר שניידר עצמו, שיהיה בריא. אני מצטערת על אשתו ובטוחה שכולם כאן מצטרפים לכך. מבחינת בית החולים, שהעבודה בכל תחום רק תתייעל".

10 שנים קדימה: "יהיו מעליות מיוחדות שיעלו את עגלות האוכל לכל קומה באופן אוטומטי, בלי שנצטרך לסחוב אותן".

זייד נג'אח אח אחראי טיפול נמרץ.
בשניידר - מתחילת הדרך.

מהו שניידר עבורך? "מקום שמאוד קרוב אלי ומהווה חלק מרכזי בחיי".
איחול לעשור השני: "שיצטרפו לצוות עוד אנשים איכותיים ומקצועיים".

10 שנים קדימה: "החלום של 'גשר לשלום' יתממש ויבואו לכאן ילדים מכל המזרח התיכון".

אור פוקס מזכירה רפואית בחדר ניתוח. עשר שנים בשניידר.
מהו שניידר עבורך? "חמימות. זה מקום עבודה נפלא, עם צוות מאוד מיוחד וחזון מאוד מיוחד".

איחול לעשור השני: "שלא נשתנה, ושיהיה מצב כלכלי טוב יותר שיאפשר התרחבות".
10 שנים קדימה: "עוד עשרה חדרי ניתוח, על כל מה שמשתמע: עוד ציוד, כוח אדם, מזכירות רפואיות..."

תמי שמעונוביץ מורה טיפולית. שש שנים בשניידר.

מהו שניידר עבורך? "מקום עוטף שמעניק המון חום לילדים, ומקום עבודה שנותן תחושה ביתית לעובדיו".

איחול לעשור השני: "שנתקדם מבלי להשתנות במהות. שניידר הוא שמורת טבע שצריך לשמור עליה".
10 שנים קדימה: "חדר לכל ילד, ו'אחוזת בית' להורים שיוכלו לגור בנוחות ליד הילד".

שולמית מועלם עובדת כוח עזר, ילדים ג'. תשע שנים בשניידר.

מהו שניידר עבורך? "קודם כל, לטפל בחולים. נאמנות, יחס לחולה... מקום מאוד רגיש".

איחול לעשור השני: "שיהיו פחות ילדים חולים, שרק יהיו כולם בריאים".
10 שנים קדימה: "שניידר לא ישתנה, וזה טוב. רק יהיה בו יותר כוח אדם, יותר מזה לא צריך".

מיכל פוגלמן הנדסאית מכשור רפואי בחדר צנתורים. כחמש שנים בשניידר.
מהו שניידר עבורך? "אם היה לי ילד שזקוק (טפו טפו טפו) לשירותים ששניידר נותן, הייתי מביאה אותו רק לפה. אני חושבת שזה אומר הכל".

איחול לעשור השני: "שלמרכז שניידר ולכולנו יהיה רק טוב. שלא נרד מהסטנדרט שקבענו".
10 שנים קדימה: "יהיו פה חדר כושר עבורנו וגן לילדים שלנו, שלא נצטרך לדהור הביתה".

פידא בדר עובדת סוציאלית. שנה וחצי בשניידר.

מהו שניידר עבורך? "מקום מחבק שמשרה ביטחון, חום ואהבה. מבחינה מקצועית יש פה צוות איכותי ויסודי מאוד".
איחול לעשור השני: "שיהיה שלום כולל ודרכו נוכל להגיע לכל ילד, בלי קשר לגזע, לאום, דת או צבע".
10 שנים קדימה: "הכל ישתפר: המכשור הרפואי, דפוסי עבודה. העבודה הסוציאלית תתפוס מקום מרכזי יותר בכל בית החולים".

אהבה הירש עובדת במשרד קבלה. סוגרת עשור אישי בשניידר.

מהו שניידר עבורך? "הבית השני שלי. ללא ספק".
איחול לעשור השני: "אני מאחלת לשניידר שרק ישגשג. יש פה חום ואנושיות שאסור שישתנו".

10 שנים קדימה: "שניידר יהיה מרכז בינלאומי ידוע ומוכר עוד יותר בעולם".

המסיבה הגדולה

23 באוקטובר 2001, גני התערוכה. מסיבת העובדים הגדולה
ערב בלתי נשכח של חוויה משותפת, חגיגה של בידור והווי בס
התרגשות של ביחד ותחושה של

שמחה אמ

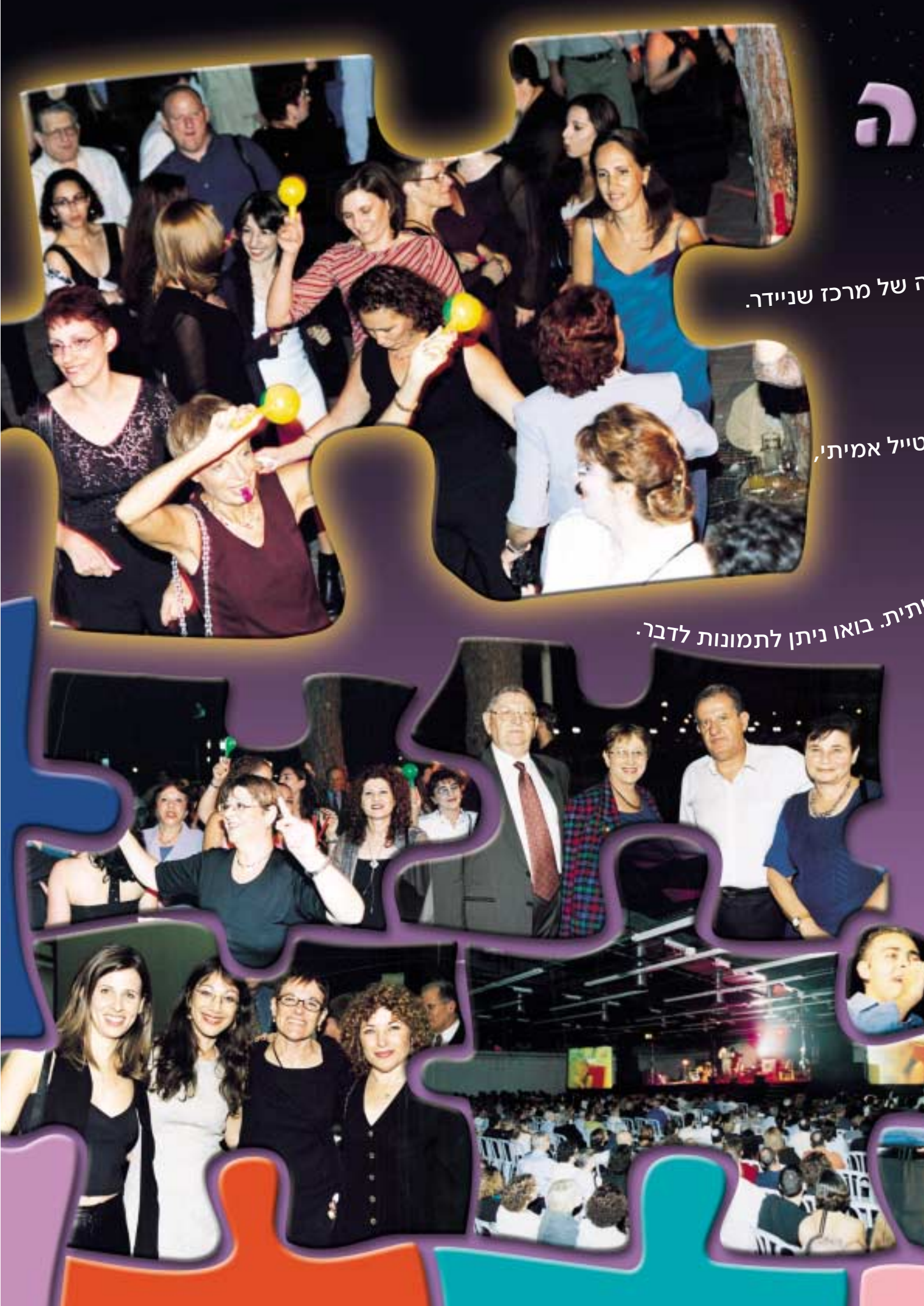

ה

ה של מרכז שניידר.

טייל אמיתי,

ותית. בואו ניתן לתמונות לדבר.

לתת, עם הנשמה ועם הלב

400 מתנדבי עמותת "ילדים שלנו" פועלים במסירות בלתי נלאית למען הילדים המאושפזים במרכז שניידר. תוכלו לפגוש בהם במחלקות, במרכז הסטארלייט, במשרדי העמותה, בחנות ובקפיטריה; מארגנים, מעניקים, תורמים ומגשימים חלומות

לחדר מיון ולטיפול נמרץ, ועוד ועוד. קצרה היריעה מלהכיל את התרומות הרבות, שהעמותה הרימה לטובת מרכז שניידר במהלך השנים. בשנתיים האחרונות התמקדה עמותת "ילדים שלנו" בהגשמתו של חלום: באמצעות תרומתו הנדיבה של מוריס פרי ז"ל, עלה בידה להקים יחידת כוויות לטיפול בכויות בילדים. היחידה החדשה תחל לפעול במהלך השנה הקרובה. בעשר שנותיו של מרכז שניידר ערכה העמותה אירועים רבים, שהכנסותיהם קודש לילדים המאושפזים. מדי שנה מוקירה העמותה את פעילותם המסורה של מתנדביה באירוע "יום המתנדב" בהנחייתם של רכזת המתנדבים, רות שורץ. מי יתן וערך הנתינה ימשיך להנחות את דרכנו - ונזכה לראות עוד חיזקים רבים על פני הילדים.

עמותת "ילדים שלנו" הינה ארגון התנדבותי, הפועל במרכז שניידר למען שיפור רווחת הילדים המאושפזים ובני משפחותיהם. העמותה הוקמה על ידי הלן שניידר ז"ל, אשר יחד עם בעלה, ארוינג שניידר, יסדה את המרכז הרפואי הייחודי לרפואת ילדים בישראל ואת ארגון המתנדבים המהווה חלק בלתי נפרד ממנו.

פעילות "ילדים שלנו" מתבצעת באמצעות כ-400 מתנדבים ומתנדבות, מכל קשת הגילאים, הפועלים במסירות בלתי נלאית למען ילדי שניידר. במחלקות, במרכז הסטארלייט, במשרדי העמותה, בחנות ובקפיטריה - הם תמיד שם כשנזקקים להם, מוכנים לתת מכל הלב ובכל הנשמה.

לעמותה מספר תחומי פעילות כגון: תמיכה, עידוד ומילוי משאלות של הילדים המטופלים; מתן סיוע לצוות הרפואי, הסייעודי והחינוכי במחלקות השונות; רכישת ציוד רפואי למחלקות השונות; ארגון ימי הולדת ומסיבות בחגים; חלוקת מתנות והפתעות לכל ילד המתאשפז בבית החולים.

יחידת הכוויות: חלום שמתגשם

במשך השנים גייסה העמותה תרומות רבות והן הוקדשו למטרות מגוונות: הקמת הסטארלייט - מרכז המולטימדיה בשניידר, ותפעולו השוטף, המאפשר לילדים לשכוח ולו לשעה קלה את הטיפולים שהם עוברים; מימון לעובדות סוציאליות לתוכנית "חיי הילד" (מתן תקציב שוטף למורות ולאחיות לטובת הילדים); רכישת ציוד רפואי

אלבום העשור: כך היינו

כמעט בלתי אפשרי לדחוס יותר מ-15 שנים של פעילות אינטנסיבית בשמונה עמודים ובכ-30 תמונות. ניסינו להציג, ולו על קצה המזלג, מדגם מייצג מהפעילות, האווירה, האנשים והאירועים שגדשו את מרכז שניידר מתחילת הדרך ועד היום ועשו - כמו שאומרים - "חתיכת היסטוריה"

1985 • עדיין על הנייר

מרכז שניידר לבש ופשט צורות בסקיצות שונות שהוגשו על ידי מתכנני הפרויקט. לפניכם, שתיים מההצעות לתכנון בית החולים לילדים, הראשון בארץ.

1 9 8 5

1987 • טקס ההכרזה

את תחילת הדרך איפיינו טקסים רבים, אולי מתוך אמונה נסתרת שהטקסיות תסייע לחלום לקרום עור וגידים... כל ה"מי ומי" הקשורים להקמת המרכז נאספו בבית הנשיא ב-23.10.87 לטקס ההכרזה על הקמת בית חולים לילדים.

1988 • "כל המציל נפש"

מגילת היסוד של מרכז שניידר נחתמה ב-11.4.88 בטקס הנחת אבן הפינה ונטמנה מתחת ליסודות הבניין. "בית חולים זה - המוקדש לזכותו הבסיסית של כל ילד לחיות חיים בריאים בעולם של שלום - יהיה גשר לשלום ויקשור אומה זו לשכנותיה" (מתוך המגילה).

1988

1989 • כבר בונים!

בשל דרישות מיקלוט, תוכננו שתיים מתוך שש הקומות במפלסים תת-קרקעיים. הבור הענקי ברח' קפלן (בצילום מאוקטובר 1989), בשטח שבו שכנו בעבר משקים חקלאיים של ותיקי ההגנה, הפך בתוך פחות משנתיים למבנה היפהפה המוכר לכולנו - מרכז שניידר לרפואת ילדים בישראל.

1989

1990 • שניידר בשניידר

ארווינג שניידר היה מעורב לפרטי פרטים בכל שלב בתכנון ובבנייה. הוא קיבל דיווחים יומיים מהארץ על התקדמות הפרויקט ונחת כאן לפחות אחת לחודש כדי להתעדכן מקרוב. בתמונה: ארווינג שניידר עם נחום פסה, מנכ"ל קופת חולים כללית באותם ימים, ליד המודל ועל רקע אולם הכניסה ההולך ונבנה.

1990

1991

1991 • טקס החנוכה

הנה זה מגיע: 29.10.91, טקס הפתיחה הרשמי של מרכז שניידר. בגזירת הסרט התכבדה אורה הרצוג, אשת הנשיא ונשיאת המועצה הציבורית למען מרכז שניידר. מתרגשים לצידה אהוד אולמרט, שר הבריאות, נחום פסה, מנכ"ל הכללית, פרופ' יהודה דנון, המנהל הראשון של המרכז ואורחים רבים נוספים. ותיקי שניידר, שראו כבר טקסים רבים, יודעים לספר שהיה זה טקס יפה ומרגש במיוחד.

1991 • כותבים עלינו

לא בכל יום משיקים בית חולים לילדים. בישראל, זה לא קרה עד אז (וגם לא מאז ועד היום). לרגל המאורע הופקו כמה וכמה חוברות ומוספים מיוחדים, כמו מוסף מעריב וקופ"ח כללית, שראה אור באוקטובר 1991. כלי התקשורת סיקרו את הנושא בהרחבה והגרוזלם פוסט אף הקדיש מאמר מערכת להשקת המרכז, תחת הכותרת מחממת הלב "A unique gift".

1992 • אדוני ראש הממשלה

מי לא הגיע לבקר במרכז שניידר? דומה שאין אחד כזה... גם ראש הממשלה יצחק שמיר התפנה כדי לסייר ב"פלא" החדש. ליווה אותו פרופ' דנון, מנהל המרכז.

1992 • הפתיחה הרשמית

במהלך השנה הראשונה נפתחו במרכז החדש שירותים אמבולטוריים בלבד. ב-1992 הופעלו כבר מחלקות האשפוז א' וב', שעברו מבילינסון. ערב "הפתיחה השנייה" הקדישה התזמורת הפילהרמונית קונצרט חגיגי מיוחד למרכז שניידר, באירוע הצדעה רב משתתפים. למחרת היום (27.10.92) נערך, עם לא מעט התרגשות, טקס פתיחת בית החולים.

1993 • הושק מכון הלב

שנת 1993 נפתחה בסערה: בינואר נחנך מכון הלב, בפברואר נפתח חדר צנתורים, במרס נעשתה היסטוריה עם ניתוח ראשון... וזו רק ההתחלה. בתמונה: פרופ' לאונרד בלידן, מנהל מכון הלב, בטקס השקת המכון.

1993 • עוברים מבילינסון

הקיץ של 1993 היה חם במיוחד: המחלקה ההמטולוגית-אונקולוגית עברה מבילינסון לשניידר, חודש לאחר פתיחת המעבדות וכחות משלושה חודשים לאחר חנוכת הפגיה. פרופ' רינה זייצוב, מנהלת המחלקה ההמטו-אונקולוגית, נשאה דברים בטקס שנערך ב-12.8.93 לרגל העברת המחלקה לשניידר.

1994 • השגריר והפגית

ויליאם בראון, שגריר ארה"ב בישראל, הגיע לביקור במרכז שניידר והצטלם עם הפגית הראשונה שטופלה בפגיית המרכז. רוצים לראות את הקטנטנה הזאת היום? דלגו לעמוד 21 (ואל תשכחו לחזור!...) מספר הפגים, אגב, גדל דרמטית בשנים האחרונות ובשנת 2000 נרשמו למעלה מ-1,000 קבלות לפגייה של שניידר.

1994 • עזר כנגדם

לצערנו, אחת הסיבות להיפגעות ילדים במדינת ישראל הינה פיגועים חבלניים. לא מעט ילדים נפגעי פח"ע טופלו במרכז שניידר לאורך השנים - עם כל החום, האהבה והטיפול המקצועי. רבים מהם החלימו לחלוטין. נשיא המדינה עזר ויצמן ורעייתו ראומה הגיעו למרכז כדי לבקר ילדים שנפגעו בפיגוע בעפולה.

1995 • גשר לשלום

הרעיון של "מרכז רפואי כגשר לשלום" היווה תמיד ערך מרכזי בערכי היסוד של מרכז שניידר. במהלך 1994 נאספו במרכז עבודות ילדים בנושא זה, והן הוצגו בתערוכת "בראות כגשר לשלום" שנערכה ב-29.1.95.

1 9 9 5

1995 • טוב שם טוב

עד לשנת 1995 נקרא בית החולים "המרכז הרפואי לילדים בישראל", שכן מר שניידר לא הסכים שהמרכז ישא את שמו. בשל כך התקבל רושם מוטעה בציבור, שהמרכז החדש הינו "עוד מחלקה" בבילינסון. לבסוף שוכנע מר שניידר כי בית החולים זקוק לזהות משלו, ובחודש יולי '95 הוענק למרכז שמו הנוכחי, "מרכז שניידר לרפואת ילדים בישראל", באירוע שבו על ידי ראש הממשלה המנוח, יצחק רבין, וכלל תערוכה היסטורית של הקמת המרכז.

1997 • נסיכה בשניידר

לרשימת האורחים והמבקרים הנכבדה הצטרפה ב-21.2.97 נסיכת תאילנד. את פניה קיבל פרופ' דינרי, מ"מ מנהל המרכז, שמילא תפקיד זה מיום 1.1.97 ועד ליום 30.6.97.

1 9 9 7

1997 • המושטל הצעיר ביותר

עוד היסטוריה רפואית נרשמה במרכז שניידר בנובמבר '97: מושטל הכליה הצעיר ביותר, רק בן שנה (בתמונה, עם ראומה ויצמן), עבר את הניתוח בהצלחה. מאז הוא מגיע בתדירות גבוהה למרכז שניידר, ולא רק לצורך מעקב אלא (כמו ילדים רבים אחרים שטופלו במרכז והחלימו), כדי לומר שלום לצוות שהעניק לו חיים חדשים.

1998 • בשביל חיוך של ילד

ספורטאים נערצים, כמו כוכבי ערוץ הילדים וסלבריטאים אחרים האהובים על ילדי ישראל, מצאו תמיד זמן כדי להגיע לביקור במרכז שניידר ולהעלות חיוך על פני הילדים המאושפזים. בפברואר '98 היו אלו כדורסלני נבחרת ישראל, דורון שפר וליאור ארדיטי, שביקרו ילדים ביחידת הדיאליזה.

1998 • שלושה בסירה אחת

חורף '98 הביא לשניידר את שלישיית הבנים לבית משפחת דש, שלושתם עם דלקת ריאות (נחשו איך השני והשלישי נדבקו...). הם אושפזו בחדר אחד באשפוז ב, וזכו ליחס אישי של ד"ר איתמר עופר, לימים סגן מנהל בית החולים, שביקרו אצלם הונצח ב-19.2.98.

1998 • שכן מירדן

המילים "גשר לשלום" אינן פראפרזה בשניידר. ילדים רבים מירדן, לבנון והרשות הפלסטינית טופלו במרכז לאורך השנים, ולא נותר אלא לקוות שהם יהיו גשר לשלום אמת. שגריר ירדן בישראל, עומאר ריפאעי, הגיע למרכז ב-17.7.98 לבקר ילד ירדני שטופל במחלקה האונקולוגית.

1999 • טראנספוזישן x 6

מרכז שניידר קנה לו מוניטין לא רק בשל המבנה המרשים, הגישה המיוחדת לילדים והאווירה השווה בו - אלא גם בשל הקידמה הרפואית והמצוינות, המאפיינות אותו לאורך השנים. נפח הפעילות ההולך וגדל רשם לא פעם שיאים, כמו באותו שבוע שבו בוצעו שישה ניתוחי טראנספוזישן (היפוך עורקים) לתינוקות, ארבעה מהם ביחידה לטיפול נמרץ לב.

2000 • שתילים ומושתלים

כמרכז שלישוני, המתמחה בטיפול בבעיות מורכבות, וכגוף שחרת על דגלו את נושא המחקר, אימץ מרכז שניידר מדיניות של מעקב ארוך טווח ושמירה על קשר עם מטופלים. בפעילות הזאת משתלבת היטב הגישה הדוגלת ביחס אישי לילדים ובקשר בלתי אמצעי עימם. בינואר 2000 הגיעו 80 ילדים שעברו השתלות מח עצם, לכנס ולנטיעות ט"ז בשבט.

2000 • ביקור מהערבה

זוהי ערבה - התינוקת מאילת שהגיעה לפגייה של שניידר ב-1994 כפגית הראשונה שטופלה במרכז. ב-14.11.00 היא הגיעה לביקור מעקב, שעורר התרגשות רבה בקרב הצוות שטיפל בה שש שנים קודם לכן.

2000 • שניידר אינטרנשיונל

בשניידר חובקים ילדים - וחובקים עולם. הפעילות הבינלאומית של המרכז חוצה גבולות ויבשות, ומרכיב חשוב בה הוא סיוע לבתי חולים לילדים במדינות מתפתחות כמו ירדן, פולין, טורקיה וסין. בתמונה: משלחת מבית החולים לילדים בשנחאי מגיעה למרכז שניידר.

2001 • וגם הילדים הפרטיים

הילדים של שניידר הם כל ילדי ישראל באשר הם (וגם ילדים אחרים ממדינות שכנות) - כי ילד הוא ילד הוא ילד, וזכאי תמיד ובכל תנאי למיטב הטיפול והאהבה. אבל לצוות העובדים המסור של המרכז יש גם ילדים פרטיים משלהם, ואת זה בשניידר לא שוכחים. ילדי העובדים כיפופ באירוע מיוחד עבורם ב"בית חלומות".

2001 • אפשר גם אחרת

אחד מההישגים היפים של מכון שניידר הוא תפעול שוטף של מערך חינוכי, המאויש על ידי צוות מורות "אין האוס" ונותן מענה לילדים המאושפזים. עבודות ילדים שנעשו במערך החינוכי הוצגו בחודש מאי 2001 בתערוכת "אפשר גם אחרת" והראו כיצד ניתן להפוך את הקר למוכר.

2001 • בית חולים או בית מלון?

בארגונו של מוטי רייף נערכה בלובי של שניידר תצוגת אופנה של בגדי ילדים מטעם המשביר לצרכן - כיף לילדים, להורים וגם לצוות.

מבקרים בשניידר

מידור, הכנת היפנית הידועה, הגיעה לביקור והקדישה קונצרט מיוחד לכבוד ילדי שניידר.

בין האמנים ידועי השם שביקרו את הילדים המאושפזים בשניידר נמנה גם הכנר הנודע יצחק פרלמן.

הרב לאו ביקר במרכז שניידר בחג הפורים ושילב מצוות ביקור חולים עם הענקת משלוח מנות לילדים.

דורון ג'מצי, כדורסלן מכבי תל-אביב ונבחרת ישראל הגיע לביקור והעלה חיך על פני הילדים המאושפזים.

אנשים טובים באמצע הדרך

MDI והמועצה הציבורית הם שני גופים, האחד בארה"ב והשני בישראל, העושים מלאכת קודש בגיוס משאבים לטובת מרכז שניידר. במציאות הכלכלית של מערכת הבריאות הישראלית, זו הדרך היחידה להמשיך ולהעניק לילדים את הטיפול הטוב ביותר

מתנדבים, במטרה לקדם את שם בית החולים בארץ, להרחיב את חוג ידידי ולרתום את הקהילה, שלמענה פועל מרכז שניידר, לקידום מטרות המרכז. מיום הקמתה פועלת המועצה לגיוס משאבים, בעיקר בארץ, לצורך מימון רכישת ציוד לפגייה, ליחידות לטיפול נמרץ, לחדר הניתוח, לפיסיותרפיה, למחלקה האונקולוגית ועוד. בד בבד היא מגייסת כספים לפרויקטים מיוחדים, כמו מימון עובדים סוציאליים לתמיכה באוכלוסיות מיוחדות; למימון יום המחקר ומענקי מחקר למתמחים צעירים; למימון מיזמים שונים של המערך החינוכי

עלות התפעול והאחזקה השוטפת של מרכז רפואי שלישוני לילדים, כדוגמת שניידר, גבוהה בכ-20 אחוז מזו הנדרשת לתפעול בית חולים כללי. במציאות הכלכלית שבה נתונה מערכת הבריאות בישראל, הדרך היחידה לשמירה על איכות טיפול גבוהה בילדים היא באמצעות גיוס תרומות בארץ ובחו"ל. ההכרה בכך הביאה להקמתם של שני גופים, בד בבד עם הקמת מרכז שניידר. האחד מהם קם ב-1983 בניו יורק בשם MDI (Medical Development for Israel) ואילו השני נוסד בישראל ונושא את השם המועצה הציבורית

למען מרכז שניידר. לרפואת ילדים בישראל. לשניהם מטרה משותפת: לגייס משאבים למטרת פיתוח בית החולים, רכישת ציוד, קיום מחקר, ארגון כנסים, השתלמויות צוות ופרויקטים מיוחדים. במשך שנות קיומו של MDI הצליח המשרד הניו-יורקי להפיץ את שמו של מרכז שניידר בקרב יהדות ארה"ב, להרחיב את רשימת ידידי בית החולים בעיקר בניו-יורק ובשיקגו, ולגייס תרומות רבות לטובת המרכז. בחודש יולי 2001 שב והצטרף ל-MDI אורי בר נר - שגריר ישראל בתורכים עד לפני מספר חודשים - בתפקיד Ambassador

מקבלים בתודה עוד תרומה שגייסה המועצה הציבורית

בבית החולים; להפעלת המרכז לגיל הרך בראש העין בשיתוף עם המכון להתפתחות הילד בבית החולים - והרשימה עוד ארוכה. אנשים טובים באמצע הדרך - בהם אנשים פרטיים וגורמים בקהילת העסקים - הם אלו הנרתמים לסייע למרכז שניידר באמצעות המועצה הציבורית. דוגמה מרגשת וטרייה להירתמות למען מרכז שניידר היא הקדשת תערוכת פסלים של הפסלת הפתח-תקוואית בטי וקשטוק-שיינפלד לטובת היחידה לטיפול נמרץ לב. ההכנסות ממכירת הפסלים יועדו לרכישת ציוד חיוני ביותר ליחידה. זו דוגמה אחת מני רבות, שאת כולן ניתן לסכם במשפט אחד: אשרי הקהילה שאנשים כאלה נמנים על שורותיה.

at Large של מרכז שניידר, במטרה לפתח את הקשרים הבינלאומיים ולהרחיב את מערך גיוס הכספים. בר נר, מקים MDI, היה מעורב בגיוס כספים למרכז שניידר עוד לפני הקמת בית החולים והיה מהראשונים שיצרו את הקשר עם משפחת שניידר ב-1984. בחודש ינואר 2002 נכנסה לתפקידה מרלין אופס-בלונדר, המנהלת החדשה של משרד MDI.

גוף ידידים על טהרת ההתנדבות

במקביל, פועלת בארץ מאז 1992 המועצה הציבורית בראשותה של אורה הרצוג. המועצה פועלת כגוף ידידים אשר כל חבריו

